

In hoeverre zijn we één community.

Die vraag stel ik mezelf inmiddels al een flinke tijd. En mijn gedachten erover zijn niet gebaseerd op onderzoek maar puur op wat ik zie en hoor, en wat voor ons als bestuur van stichting Jonge Utrechtse de aanleiding is om deze middag te organiseren.

Binnen dit onderwerp zijn er denk ik twee groepen aan te duiden; mensen die willens en wetens mensen proberen te beperken in hun rechten en gelijkwaardigheid, en mensen die handelen vanuit onbegrip en onwetendheid. En ondanks de ernst van de eerste groep focus ik me op de laatste groep omdat ik denk, maar vooral hoop, dat dit het grootste deel van het probleem is waarbij de meeste winst te behalen is.

We positioneren onszelf als een community, we worden steeds vaker aangesproken als een community, maar binnen die zogenaamde community gaat het er soms moeilijk aan toe.

En dat is niet zo gek als je er over nadenkt. Het enige wat wij als community gemeen hebben is dat we geen onderdeel zijn van de grote groep heteroseksuele cisgenders in de samenleving. Verder zijn we totaal verschillend. Sterker nog, als je binnen die community kijkt is zelfs het onderwerp waar we vooral mee bezig zijn verschillend. Bij de ene groep gaat het vooral over identiteit, bij de andere groep vooral over seksualiteit. Een gigantisch verschil wat in de praktijk aan de basis kan staan van onbegrip. En dat onbegrip zie ik. En dat onbegrip zie ik vooral richting de transpersonen binnen de community.

De meeste van ons komen in aanraking met liefde en seksualiteit en kunnen daarbij zich prima voorstellen hoe dat moet zijn om op dat gebied niet aan de norm te voldoen. Als we het omdraaien wordt het ingewikkelder. Veel mensen, ook binnen de community, kunnen zich moeilijk voorstellen hoe het is om anders te zijn dan hoe andere je zien. En dan als overmaat van ramp leven we in een periode waarin de nuance lijkt te zijn verdwenen. Over onderwerpen waarbij het goed zou zijn om mensen face to face te kunnen spreken vinden we elkaar terug veilig achter een beeldscherm zonder enige vorm van persoonlijke connectie.

Ik ben me bewust van de geluiden en het gesprek wat er in stijgende maten ontstaat over in hoeverre de transgemeenschap überhaupt onderdeel wil zijn van de grotere LHBTI of queer gemeenschap. Nu kan ik natuurlijk niet voor de transgemeenschap praten, ik kan ook niet voor de hele gemeenschap spreken maar alleen namens mezelf. En ondanks dat ik het snap, hoop ik van harte dat we de strijd voor acceptatie en volledige gelijkheid gezamenlijk kunnen blijven strijden. Ik denk dat het hoog tijd wordt dat de groepen binnen onze community van wie de acceptatie de afgelopen jaren grote stappen gezet heeft, de homo's en lesbiennes, zich sterker gaan uitten voor de gelijke rechten in de community. Dat geldt niet alleen voor transpersonen maar ook voor biseksuelen en mensen die zich op wat voor manier dan ook verschillend identificeren.

Natuurlijk is het goed en prima dat iedereen zich verenigd in zijn eigen clubje. Een koor vol homoseksuele mannen, een café gericht op lesbiennes, en noem maar op. En juist op deze manier houden we de onwetendheid in stand. Want als we als community onszelf doelbewust opsluiten in ons eigen hokje gaan we elkaar nooit leren kennen. Dus mijn

oproep is aan de mensen in die organisaties, de mensen in de besturen en alle actieve vrijwilligers in de community. Kies voor de verbinding. Prima dat de activiteiten voor het grootste deel veilig binnen je eigen hokje blijft, maar durf samen te werken, durf groter te denken, durf maatschappelijk iets toe te voegen, durf een nieuwe generatie in een makkelijkere tijd te laten opgroeien dan de huidige.